

дѣ естествено. Причина-та бѣше за Ерминия. Азъ бѣхъ тамъ кога-то са срѣщна Синоръ Густаво за първи пѣтъ съ онова хубаво сѣщество. Я чувай веднажъ, amico mio, казахъ му. Таквози нѣщо у васъ, нито и у двѣ-тѣ Индии, Турция, Голгота не си срѣщалъ, ако искашъ да си правъ въ мисли-тѣ си. Но той, само съ едно половинъ изврѣщание и безъ да си направи впечатление: „Хм!“ каза той и си захапа само мустака, що-то косми-тѣ между зѣби-тѣ му скрѣснаха, — не е лошава Соръ Анджело, не е лошава наистина!—Poffaredidio, казахъ въ себе си, тойзи е пѣрвия мѣжъ, кой-то безъ да ми-га глѣда въ слѣжичеви-тѣ зари. — Мене ми са щѣше, искаше ми са да отвора единъ разговоръ между него и Ерминия, че тогава той да я опознае и да са накаже за негова-та си идея: не е лошава. Но тя са пречърви толкова, що-то захвана бѣрзо да вѣрви, та си немислихъ: Холла, най-сетнѣ и нейния чясъ наближи, но не рекохъ нищо и тамъ забравихъ то-ва що-то мислихъ.

«Единъ день тѣй като стояхъ прѣдъ врата-та си рано-рано и чета едно писмо, кое-то ми пишеше приятель-тѣ ми отъ Римъ, че прочелъ моя-та Сонетта прѣдъ дружество-то Аркадия и имъ са харесала много та ма избрали за почтенъ членъ. Азъ бѣхъ толкова много зарадванъ и веселъ, що-то не-виждахъ що става около мене, до като са поуслушнахъ и чухъ гласъ-тѣ на червенобрадатия, толкова високо и съ за-канвание, що-то много ма устрази и забравихъ всичко изъ ума си. Като са поогледахъ, забелѣзахъ момака на кладенеца, пожътиялъ като мѣртавъ и неприличаше вече на предишния Доменико. И не далеко отъ него стоеше Ерминия, ведрита-та, коя-то носеше да налѣе съ вода, да стои на лѣва страна за-хвѣрлена, освѣиъ тѣхъ другъ нѣкой нѣмаше тамъ наблизо. Мене ма очудваше това; какво можеше да са е случило между тѣхъ, кога-то знамъ че има мѣсеци време отъ какъ сѣ са раздѣлили и не си говорятъ. Чуй Ерминия, казваше той съ единъ гласъ, като да четеше нѣкое отсѣждане въ сѣдовище-то, за да чуеше всичкия свѣтъ; много е добро че та намерихъ сега. Ние вече нѣмаме нищо помежду си; но зашто-то та любѣяхъ едно време, макаръ ти да хвѣрлеше любовь-та ми предъ крака-та си, азъ искамъ пакъ да та предпаза: пази са добрѣ, много, Ерминию, и са смислявай що-то вѣршишъ. Азъ знамъ одного, кой-то ти са е заклѣлъ да та убие, въ слѣчай че са предадешъ на единъ страненъ, като прѣзрѣ всички нашенци; и ако ние не сме въ състояние да та направимъ една